



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ**

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium  
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

**Puente, Luis de la**

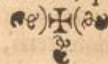
**Pragæ, 1672**

Cap. 17. De rebus notatu dignis, quæ ipsi evenerunt cum Deo & S. Patre  
nostro Jgnatio, in persecutionibus, quas est passa Societas.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38580**

rele respondit Sanctus magnâ affabilitate, & gravitate admirabili. Amica, dum amicus quispiam habet alium absentem in loco, quò profectus est negotiorum causâ, juvat illum ut potest, & perseverat in scribendis ipsi literis, quoadusque peragat sua negotia, seque committat itineri; quando autem est in itinere, non scribit illi, sed præparat se pro eo excipiendo, eò quòd in

dies præstoleretur ipsius adventum. Ità ego non te invisi, quia es in via. Ego intellexi, quòd, esse in via, duas res complecteretur; esse in via perfectionis, atque etiam, meæ vitæ ad æternam, propter quam utramque causam tunc non expediret, ut me tam sæpe visiteret, quàm erat solitus.



## CAPVT XVII.

De rebus notatu dignis, quæ ipsi evenerunt cum DEO, & Sancto Patre Nostro Ignatio, in persecutionibus, quas est passa Societas.



*Constat, nostram Societatem JESU, quemadmodum & ceteras Religiones, atque Ecclesiam ipsam Catholicam, esse passam graves persecutiones. Cum autem illam Venemobilis Marina eximie amaret, vehementer sentiebat has afflictiones, & recurrebat ad DEUM, pro earum remedio, atque ad ipsius sanctum Fundatorem, cum quo ea de re habuit magni momenti colloquia, quæ recensēbimus.*

### §. I.

*De eo, quod hac super re egit cum DEO.*

**V**erùm pro totius vel fundamento juverit præmittere, quedam notatu digna, quæ illi DEUS dixit pro ejus solatio, ac nostro, unâque omnium, qui patiuntur persecutiones. Cum scirem, inquit, quòd Societatem persequeretur quasi totus mundus, peteremque à DEO remedium, respondit mihi hæc verba: *Noli affligi, quia non subvertetur, sed humiliabitur, ut exaltetur, & quamvis extenuetur, non confringetur.* quod mihi magno fuit solatio. Aliàs vero mihi dixit Dominus, hanc Religionem Societatis JESU, quæ tantum fructum fecit, ac facit in Ecclesia, fuisse

suam institutionem, atque dispositionem, pro emolumento animarum, proptereaque se vehementer indignari ijs, qui illam persequuntur, nec ipsos relinquere impunitos. Dicebat præterea Divina Majestas, graviter irata: Non aliter agere videntur, quàm si illam vellent devorare, & pessumdare. Scriptura id quod mihi Divina Majestas dixerat, dubitavi, deberemne exprimere, quænam esset ista exosa Religio, vel an sufficeret hoc deferre de aliqua Religione, tacito ejus nomine: quia enim hæc res me concernit, propter multa beneficia, quæ meæ animæ à Societate sunt collata, per tam præclaram, adeoque bonam doctrinam & instructionem, timebam, ne se admisceret aliquid de mea natura, vel amore proprio. Dum versarer in hoc dubio, nec me possem determinare, dixit mihi Dominus: Dic aperte, esse Societatem JESU. Unde mihi non remansit ullum dubium, quò minus hoc scriberem.

*Manifestius illi declaravit Dominus suam indignationem, & exhibuit quoddam specimen pœnæ, quam sumit de injustis persecutoribus. Dum ægrotaret, audiretque referri obloquutiones, ac rhythmos injuriosissimos, qui per plateas cantillabantur contra Societatem, sicut canebantur contra Davidem, & Christum Dominum, in cuius persona ille dicit: Adversum me loquebantur, qui sedebant in porta, & in me psallebant.*

lebant, qui bibebant vinum, Affligebat, inquit, me id vehemens, propterea quod illi calumniatores nocerent tum sibi ipsis, tum alijs, quos scandalizabant, infamando Religionem, & impediendo fructum ipsius ministeriorum: recurri ad DEUM, & nescio quomodo, illi dixi: Domine, si isti calumniatores sunt damnandi, destrue illos, ac dele eorum memoriam ex terra, ut non inferant tantum damnum; verum tamen hoc à te peto, eo modo, quò tibi placet. Respondit Dominus: Noli id dicere: quia ego his peccatoribus opus habeo, ut prosint meis iustis in eo, quod concernit corpus, atque etiam animam, exercendo eorum patientiam. Nunquid non recordaris parabolæ de zizanijs, quæ nolui evelli ex tritico, donec esset tempus? Paulo post tamen mihi dixi: Pro tuo solatio, volo tibi exhibere specimen quoddam meæ iustitiæ. Derepente fui abrepta in spiritu, & vidi Christum Dominum confidentem in quodam throno, eo modo, quo venturus est ad iudicium, stipatum millibus Angelorum, qui vocatis Angelis Custodibus illorum calumniatorum, mandavit ipsis, ut sibi eos omnes adducerent. Iverunt Angeli, & singuli adduxerunt suum, quasi coactè venientem, sequentè ipsum diabolo, qui illum conabatur detinere. Postquam pervenerunt ad thronum Iudicis, dæmones recesserunt, atque illi miserabiles tremebant arrectis capillis, & iuxta eos stabant Angeli Custodes. Dominus ipsos corripuit asperimè, dicendo ipsis: Proditores, generatio viperarum & serpentium, tiones infernales, quare persequimini meos servos, & malè de ijs loquimini? polliceor vobis, quòd, nisi vos emendaveritis, terribiliter sum vos castigaturus, & præcipitatus ad ignes æternos. Erant autem ibi propè quidam quasi Inferni hiatus horribilissimi, ad incutiendum ipsis metum. Miserabiles illi id audiverunt quasi attoniti, nè verbo dicto. Deinde prodierunt ex ijs hiatibus multi dæmones, qui eos singillatim arctissimè fortibus vinculis constringebant, sed tamen animadvertentem, quod ipsi nihilominus, si velent, se possent ijs exsolvere. Postea mihi

dixit Dominus: Nonne cepisti solatium ex eo, quod vidisti? Et ego non nihil respiravi.

*In hac visione elucescunt duo, quæ digna sunt magnâ consideratione. Primum est, quòd Divina cominationes parum efficiant in cordibus induratis; secundum, quàm facile possint mali, modo velint, rumpere vincula suorum peccatorum, recurrendo per penitentiam ad Divinam misericordiam.*

## §. II.

## Quid illi acciderit cum Sancto Ignatio.

**V**eniamus jam ad ea, quæ ipsi acciderunt cum Sancto Patre Nostro Ignatio, præsertim in quadam immani tempestate, quæ fuerit concitata contra Societatem anno 1605. dum Aula moraretur Vallisoleti, quæ ita refert: Magna pars Cræcis, quàm his diebus Dominus mihi ferendâ imposuit, oritur ex afflictionibus, quas patitur Societas, & quibus ego discretior, siquidem me agnosco illi obligatam, propter beneficium, quod mihi Divina Majestas contulit per hanc Religionem, cujus semper fui filia, cum magno meo solatio, & emolumento. Interea me recreavit Dominus visitatione mei Sancti Patris Ignatij, qui venit ad me consolandam, atque vultu blando & gravi mihi dixit: Amica, quare tristaris? Bono animo esto, quia afflictiones, quas mea Religio patitur propter quosdam Religiosos, cedent in universale bonum totius corporis & communitatis, ad gloriam DEI. Et conjectis oculis in Sanctum Patrem, quia eos aliquantum demiserat, vidi cum ipso duos Angelos, quos mihi dixit esse Custodes suæ Religionis, omnes autem tres erant circumdati quadam nube, quasi nigrâ, quæ tamen non pertingebat ad illos: quia ad mediam circiter ulnam se extendebat splendor, promicans ex corpore Sancti, & ab Angelis; ulterius autem erant tenebræ, quod me affecit vehemènti tristitiâ, auxitque illam, quàm antea habueram. Intelligens id Sanctus, dixit mihi; Nonne audivisti, quòd

nos oporteat tristari cum tristibus, & gaudere cum gaudentibus? Hoc modo igitur (tamen si verum sit, nos esse capaces tristitiæ) demonstramus istum affectum: atque hæc est caligo, quâ vides me & hos Angelos circumfusos. Esto bono animo, ac refocillare. Et quia ego tunc indigebam refocillatione, & conversione ad latus, neque me præ mea debilitate poteram verte-  
re, dixit meis Angelis, ut me verterent, quo factò aliquantum fui recreata, dixitq; mihi Sanctus: Nunc artende. Et vidi, quòd ex caligine illius nigri velaminis, sicut ex fumo prodit flamma, ita eruperit quædam exigua lux, quæ crescebat ac elevabatur in altum usque ad cælum. Et significatum mihi fuit, ex molestijs ac afflictionibus Religionis, resultatuum ingens bonum, & augmentum Divinæ gloriæ, quod mihi attulit magnum solatium. Paulo post, cum quidam Pater Societatis celebraret Sacrum in meo Oratorio, quando dicebat primas orationes, vidi venientem Nostrum S. Patrem Ignatium cum alijs octo ex Societate, ex quibus agnovi solum quatuor jam defunctos, qui fuerant exemplaris Sanctitatis, & erant P. Petrus de Leon, P. Philippus de Acunja, P. Gratia de Alarcon, & P. Christophorus de Ribera: non veniebant bini ritu supplicantium, sed alio modo gratiosissimo, induti suis ordinarijs vestibus, & S. Pater Noster Ignatius præferebat hilaritatem ac vultum affabilissimum, cumque appropinquavisset altari, quando Sacerdos stabat ad latus Epistolæ dicendo orationes, collocavit se in medio, quasi celebraturus Sacrum, & postquam fuisset osculatus altare, seque profunde inclinavisset, vertit se, ut recederet. Tum vidi, quòd ipsius vestis inceperit resplendere, quòdque ex ejus nigredine prodiret quidam splendor, quasi purissimi auri. Postea illi imposuerunt lineum amiculum, seu Rocchetum, supra illud verò Pluviale, dederuntque ipsi ad manus librum. Duo Patres, primi ex ijs quatuor, comparuerunt cum duobus candelabris, & luminibus admirabilis pulchritudinis. Sanctus Pater stetit quasi legens in illo libro, donec Sacerdos inchoaret

Canonem. Tunc unâ cum socijs se composuit ad magnam attentionem, atque ad elevationem Sanctissimi Sacramenti se omnes inclinaverunt quàm reverentissimè ac devotissimè, usquedum, postquam à Sacerdote suscepi Venerabile Sacramentum; accederet ad me Sanctus Pater cum suis Acolythis, & cæteris, eo modo, quo Sacerdos, offerretque mihi parvulum JESUM speciosissimum, quem portabat in fidentem libro, quamvis ego eum non viderim, nisi fortè ibi tum primum comparuisset, quando mihi illum Sanctus porrexit, ut oscularer ejus pedes, quod feci, meque illo recrearem cum ingenti voluptate meæ animæ, ac admirabili complacentia & gustu sanctissimi Pueri, qui me aspicebat, ac arridebat, quod etiam faciebat, convertendo se ad Sanctum. Et Sanctus quando ad me venit, hæc mihi dixit expressa verba: Ut te remunerer, quòd his diebus vehementer dolueris ob afflictiones, quas patiuntur mei Religiosi, adsum, ut tibi præbeam hoc solatium, meque tibi gratum exhibeam, & quia Sanctissimus Puer JESUS est nostrum caput, à quo nominamur & protegimur, ideo venie in ea specie, in qua illo es fruita: quo dicto, dedit ipsum sanctissimæ ejus Matri, quæ se illic tunc spectandam obtulit, & post hoc recessit ad eundem locum, in quo prius fuerat, astititque sacro, donec finiretur, ac tum discessit cum suis socijs.

### §. III.

**A**Liquot annis post (in Majo anni 1617) vidi Nostrum Sanctum Patrem Ignatium cum comitatu multorum Angelorum, & Sanctorum ex ipsius Religione, jam viri defunctorum. Præparaverunt ibi Angelis quandam sellam elegantissimam, & postquam consedisset, percussit volâ manus lateris sellæ, alloquens suos Religiosos, dixit illis: Necessè est nostram Societatem adjuvare orationibus, est enim passa jacturâ multorum senum; & juvenes, qui nunc ducantur, ut possint aliquando in relictum à senibus locum succedere, multa oportebit adversa perpeti, ideoque ne con-

cidant animis ij, qui id experientur; sed confidant, DEUM sibi præsto futurum, indigent subsidio precum. Hoc mihi reuelavit DEUS, quod ipsum ego vobis significo, ut omnes oretis. His auditis, omnes flexis genibus, & elevatis manibus quàm devotissimè oraverunt. Aliquantò verò post, dante sancto Ignatio signum manu, se omnes erexerunt, & Sanctus illis dixit: Gaudete Fratres, quia DEUS exaudivit vestras preces. Tum Angeli collocaverunt ante ipsum quoddam quasi altare, Religiosi autem apparatus Sacerdotalem, & communicavit me eo modo Cõmunionis spiritualis, cùjus toties fecimus mentionem.

Tandem, petentibus id Patribus Societatis, interrogavi aliquando Sanctum Patrem Ignatium, utrum prudenter essent translaturi, quod volebant facere, Collegium Avilense, ad alium locum magis accommodatũ ipsorum ministerijs, qui approbando eam translatione non obstantibus contradictionibus, quas patiebantur, hanc attulit ratione: quia bene scis, quantum semper sit persequutus Societatem dæmon ac mundus, quantumq; illam impediverint in foundationibus ipsius Domorũ & Collegiorum; & cùm Societas adhuc sit parva, expedit, intelligere mundum, quod DEUS corroboret ac protegat suos, atque id, quod à Divina Majestate est seminatũ, nunquam sit suffocandũ à mundo, vel impediendũ, quò minùs crescat ac floreat. Dominus DEUS viam habuit eandem mutationem eà conditione, ut in illa curanda Patres purè spectarent Divinum ipsius amorem, & fructum proximorum: neglectis humanis respectibus, observarent que id bene, & committerent omnia nostro Sancto Patri, cùjus esset illud negotium, quod denique felicem habuit exitum, ut statim videbimus.

## §. IV.

**T**Empore harum gravium turbarum conferebat cum DEO, & cum nostro Sancto Patri Ignatio, de dubijs, quæ nonnulli discutiebant, optantes, Genicalem non esse per-

petuam (quod DEUS non probavit) & alia hujus generis, quæ brevitate ergò, & ob alias justas causas prætermitto: solum strictim attingam, quid illi evenerit, quoad dimissionem quorundam ex Societate, quæ res ipsos magis reddebat perplexos. Dum enim de hoc negotio ageret cum S. Patre nostro Ignatio, respondit, assignatã illi ratione domesticã, dicendo: ipsam comperisse experientiã, quandam suam ancillam, quantumvis bonam, illius tamen fuisse conditionis, ut esset inepta pro communi cum alijs conversatione; atque tales esse quosdam, qui propter peculiare causas, & ineptias in ipsis animadversas, dimitterentur, licet alioquin viderentur boni. Cùm verò illa proponeret inconvenientia, & damna, quæ ex quorundam dimissione sequerentur, respondit: Observentur Constitutiones, ibi enim sufficienter obviam itum est his inconvenientibus; & non est dubium, quin orirentur majora, si porta penitus occluderetur. Habemus Constitutionem, quæ nobis dat potestatem, purgandi corporis à malo sanguine, nè corrumpat bonum. Et in eo genere ipsi venerunt quedam singularia. Unum tantum referam, de Patre, cùjus perseverantiam ego ipse optabam. Dum de hoc ageret cum DEO, apparuerunt illi tres sancti Patriarcha, Sanctus Dominicus, Sanctus Franciscus, & Noster S. Pater Ignatius, sicut interdum consueverat facere. Egir apud nostrum sanctum Patrem causam ejus personæ, sed Sanctus Pater sibi id ostendit displicere, significans ipsi ineptitudinem illius hominis, dicendo: Non est accommodatus genio nostræ Religionis. Illa verò urgente, rogandum ab eo esse DEUM, ut ipsum talem efficiat, reposuit S. Pater: Petitu id ab illo, vos enim scipe, propter vestram simplicitatem & charitatem, petitis ac obtinetis à DEO, quod nos Cœlites, quia sumus magis illuminati, nolumus ab eo petere, sicut hic simplex quispiam homo ac rectus solet petere aliquid à Rege & obtinere, quod Grandes ab illo non audent postulare.

Cùm ipsam aliàs rogavisssem, ut ab illo instanter peteret perseverantiam alterius Patriis, egregijs præditi natura dotibus, non  
Efff absque

absque nonnullis tamen defectibus, quos ego sperabam progressu temporis emendandos, si quidem, nisi se emendaret, non valebat pro nobis; DEUS ei respondit illud, quod Marri filiorum Zebedæi: Nescitis quid petatis, optando, ut maneat in Societate, nec enim est pro ipsis aptus. Atque idem illi dedit responsum, de quibusdam alijs.

Hoc non obstante ipsi aliquando ostendit Sanctus Pater Noster Ignatius, quid sentiret de ijs, qui egrediebantur e Societate, & propter malam ipsorum dispositionem dimittebantur. Apparuit illi indutus nigrâ veste, quæ erit solitro longior, & inducebat quandâ obscuritatem, dicens ipsi: Venio hoc modo, ut tibi dicam; quod, si essem capax tri-

stitix, & Sancti meæ Religionis, contristareremur, ac lugubri indueremur veste, propter exeuntes ex Societate, qui sunt vicini morti, quamvis non sint penitus mortui: ora DEUM pro illis. Ipsa verò dicente: Pater sancte, aliqui id fortè faciunt, ut transeant ad aliam Religionem strictiorem; respondit illi: Si ita est, hæc Religio non est illis accommodata, neque sunt ad eam vocati: sicut si aliquis homo plebeus indueret pulchram vestem, auro textam, & argento, hæc ipsi non quadraret, imò ita propter illam pudesceret, sed alia conformis ipsius conditioni; ita se habent illi. Commenda illos DEO.

☩ \* \* \* ☩

## CAPVT XVIII.

De ijs, quæ ipsi evenerunt cum Gloriosis Sanctis, S. Dominico & S. Ignatio, quoad unionem Religiosorum utriusque Sancti.



Atis in tota Christianitate notum est, dissensisse Sacram Religionem S. Dominici à Societate, quoad quasdam opiniones, de modo, quo conferuntur auxilia gratia, contendente quarvis Religione, bono zelo, suam opinionem esse veriore, & convenientiore, ad salvandum id, quod nos Fides Catholica docet, de efficacia Divina gratia, ac de libertate liberi nostri arbitrij: verum Societas, quemadmodum erit accusata, seu denunciata ob suam opinionem communi Sede Apostolica, ita graviores sustinuit molestias. Eo tempore Venerabilis Marina de Escobar, tum quia id petebant Patres Societatis, tum etiam propter dolorem, quo gravabatur in his afflictionibus, recurrebat quam instantissime ad DEUM, implorando ejus opem.

### §. I.

Quadam vice, inquit, mihi compa-

Sanctus Dominicus, & Sanctus Ignatius; atq; gloriosus Sanctus Dominicus me jussit rogare DEUM, ut Societati feliciter eaderent, ob quæ affligebatur: Admirata ego charitatem Sancti, dixi illi: Quid est hoc, Sancte Pater? nonne charitas incipit à se ipso? Quare mihi non dicis, ut orem pro tuis, sed pro Societate. Respondit Sanctus: Quia ita expedit, ad gloriam DEI. Cùmque hac de re loquerer cum S. Patre Nostro Ignatio, solùm mihi sereno vultu respondit: Fiat in omnibus, & per omnia voluntas DEI. Ego postea commendavi instantè DEO hoc negotium, & magnam concepi spem, quod habiturum esset bonum exitum. Aliàs autem obtinui clarius responsum, non confundentem Societatem his dissidijs, & veritatem habituram suum locum. Id accidit anno 1600. & anno 1603. atq; eventus hæcenus ostendit, verum fuisse responsum, quia anno 1601. fuit publicatum in Universitatibus Hispaniæ Decretum Sanctissimi Domini Nostri Pauli Quinti, in quo præcepit, ut quævis Religio posset liberè tueri suam opinionem, quoad